

РЕШЕНИЕ

№ 18969

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6040** по описа за **2024** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Главен инспектор на Инспектората към ВСС срещу Решение №1254/12.03.2024 година, постановено по н.а.х.д.№15097/2023 година по описа на СРС,114 състав, отменящо Наказателно постановление № 7/21.08.2023 година на Главен инспектор на Инспектората на ВСС, с което последният наложил на К. Д. Д. глоба в размер на 300 лева на основание 408д,ал.3 от ЗСВ за извършено нарушение на чл.175в,ал.2, вр. с чл.175а,ал.21,т.1 от ЗСВ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност на оспореното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че е налице маловажен случай по реда на чл.28 от ЗАНН, тъй като подаването на Декларация е станало със закъснение от 16 дни, като в хода на съдебното производство не са представени смекчаващи вината обстоятелства, които да доведат до приложение на чл.28 от ЗАНН. Иска се отмяна на Решението и потвърждаване на Наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- Главен инспектор на Инспектората към ВСС редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по касация- К. Д. Д. редовно и своевременно призован, се явява и

оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за основателност на жалбата и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е установено, че на 02.06.2023 година в Инспектората към ВСС постъпила Докладна записка на инспектор, към която е приложен Списък на магистратите, които не са подали Декларация в срок по 1 чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2022 година, като сред посочените лица е бил и К. Д. Д., заемащ длъжността Прокурор в СГП и като такъв по силата на чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ е имал задължение ежегодно да подава Декларация за имущество и интереси пред Инспектората на ВСС, като срокът за подаване на такава годишна декларация съгласно чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ е до 15 май на годината, следваща тази, за която се отнася декларацията. Срокът за подаване на годишна декларация по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2022 година е до 15 май на 2023 година – понеделник - присъствен ден, като ответникът по касация подал Декларацията си за 2022 година на 31.05.2023 година – с 16 дни закъснение. На 05.06.2023 година до Д. е изпратена Покана за явяване на дата 22.06.2023 година в ИВСС за съставяне на АУАН, като Поканата е изпратена чрез административния ръководител на СГП, но не е получена поради отказ. На 13.06.2023 година е изпратена повторно Покана до Д. за явяване на дата 30.06.2023 година в ИВСС за съставяне на АУАН, като Поканата е изпратена на домашния адрес на Д. и била получена лично от него на 15.06.2023 година, а на 15.06.2023 година служител от Инспектората на ВСС провел телефонен разговор с Д. и по време на разговора Д. изявил желание да се яви в ИВСС на дата 19.06.2023 година, вместо на дата 31.06.2023 година, но на 19.06.2023 година Д. не се явил в сградата на ИВСС, което обстоятелство е удостоверено в Протокол и поради неявяване на Д. на 19.06.2023 година срещу него е съставен АУАН за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 2, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ, като препис от АУАН е връчен на Д. на 26.06.2023 година, а въз основа на него на 21.08.2023 година е издадено обжалваното пред СРС НП, с което на Д. е ангажирана административно-наказателната отговорност и му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 300 лева.

Анализирайки всички събрани доказателства, правилно СРС е приел, че Д. в качеството си на Прокурор при СГП е подал Декларацията си по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2022 година в ИВСС извън законоустановения срок по чл. 175в, ал. 1, т. 2 ЗСВ до 15 май 2023 година, а е сторил това на 31.05.2023 година с 16 дни закъснение, с което формално е осъществил състава на нарушението по чл. 408а, ал. 1 ЗСВ и бездействието на Д. в определения срок само формално е изпълнило състава на вмененото му нарушение, но същото представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, при който административното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. В тази

насока съдът ще обърне внимание, че при липсата на легално определение в ЗАНН на "маловажен случай" и с оглед разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, доколкото в този закон не се предвижда друго, за определяне на нарушението като "маловажен случай" следва да се преценят критериите, посочени в чл. 93, т. 9 от НК. В контекста на изложеното съдът ще припомни, че в обхвата на съдебния контрол се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от ЕКПЧ, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. След това уточнение, съдът ще изложи следните доводи по същество: Доколкото в случая се касае за формално нарушение, което се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние чрез бездействие – неподаването в срок на декларацията по чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, без да е необходимо настъпване на определен противоположен резултат, различен от обективизиране на самото изпълнително деяние, този състав счита, че преценката на неговата обществена опасност следва да бъде направена не с оглед наличието или липсата на вредни последици, а с оглед степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения, предмет на регулиране от съответния нормативен акт. В тази насока съдът ще обърне внимание, че тази степен на обществена опасност е много по-голяма в случаите, в които декларацията изобщо не е подадена, или е подадена със закъснение от месеци. Много по-ниска е обществената опасност в хипотезата, при която закъснението е с дни, какъвто е и конкретния случай и за да прецени конкретното нарушение като маловажно, съдът съобрази на първо място, че Декларацията е подадена с кратко закъснение – само със 16 дни, от които четири дни са почивни и именно краткият период на закъснение отличават конкретното нарушение от други такива и го определят като маловажно, отчел е фактът, че се касае за първо по ред нарушение от този вид, като Декларацията е била подадена преди установяване на самото нарушение, т.е. по собствен почин на задълженото лице и налагането на административно наказание "Глоба" дори и в минималния размер не отговаря на заложените в чл. 12 ЗАНН цели и административният орган е следвало да приложи чл. 28 от ЗАНН и на Д. да не се налага наказание.

Обосновано СРС е отменил Наказателното постановление и предупредил нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание .

Всичко това води до извод, че подадената касационна жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1254/12.03.2024 година, постановено по
н.а.х.д.№15097/2023 година по описа на СРС,114 състав.
РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.